

FARELİ KÖYÜN KAVALCISI

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde develer tellalken, pireler

berberken, ben annemin beşigini tıngır mıngır sallarken; ülkenin birinde bir köy varmış. Halkı

mutluluk içinde yaşarmış. Günlerden bir gün köyün bütün evlerine fareler dolmuş. Binlerce fare

köyün sokaklarında, evlerde dolaşıyorlarmış. Yatak odasına gitseler, mutfığa girseler farelerden

geçilmiyormuş. Ne bulurlarsa yiyorlarmış. Halk ne yapacaklarını şaşırıp kalmış. Köy muhtarından

bu işe bir çare bulmasını istemişler. Muhtarın da elinden bir şey gelmiyormuş. Böylece köyün

adına fareli köy denmiş. Fareli köyün çocukları da bu pis yaratıklarda bıkmışlar.

Bir gün fareli köye bir çalgıcı gelmiş. Muhtara: "Eğer bana bir kese altın verirsiniz,

köyü farelerden temizlerim." demiş. Bütün köy halkı bu habere sevinmişler. Aralarında hemen

çalgıcının istediği bir kese altını toparlamışlar ve muhtara teslim etmişler. Halkın tek

istediği bu farelerden kurtulmakmış.

Çalgıcı isteğinin kabul edildiğini öğrenince başlamış kavalını çalmaya. Kavalın öyle

tatlı, öyle güzel sesler çıkıyormuş ki, fareler saklandıkları yerlerden akın akın çıkarak

çalgıcının yanına geliyorlarmış. Kısa bir sürede çalgıcının etrafı binlerce fare ile dolmuş.

Köydeki bütün farelerin çalgıcının etrafında toplandığı sırada çalgıcı yürümeye başlamış. Köye

gelirken gördüğü dereye doğru yürümüşler. Çalgıcı önde kavalını üflüyor, fareler peşinden

geliyormuş. Çalgıcı dere kenarına gelince suyun içine yürümüş. Derede o kadar çok su varmış ama

çalgıcı karşı kıyıya geçmiş. Farelerde peşinden gelmek isteyince dereye düşen fare suda boğulup

ölmüş. Bütün fareler ölünceye kadar çalgıcı kavalını öttürmeye devam etmiş. Çalgıcı bütün

farelerin öldüğünü görünce ödülü olan bir kese altını almak için hemen köye geri dönmüş.

Fareleri yok eden başarısından sevinç duyduğu için emin adımlarla yürüyormuş. Sonunda

köye varınca: "Bir kese altınımı alırım. Bu altınlarla şehre gider, işimi kurarım. bende zengin

insanlar arasına katılır ve rahat yaşamaya başlarım" diye düşünmüş. Bu düşüncelerle muhtarın

yanına varan çalgıcı muhtardan ödülünü istemiş. Muhtar oyun bozanlık yapmış. "Nasıl olsa

farelerden kurtulduk, bir kese altını vermesem olur" diye düşünmüş. Çalgıcıya çeşitli nedenler

göstererek altınlarını vermemiş.

Çalgıcı kandırıldığını anlayınca: "Ben size bir oyun oynayayım da görün" demiş. Başlamış

kavalını çalmaya. Kavalın sesini duyan bütün çocuklar çalgıcının yanına koşmuş. Çalgıcıda hem

kavalını üflüyor, hemde yürümeye başlamış. Köyün bütün çocuklarıda kavalcının peşinden

gitmişler. Köyde hiç çocuk kalmamış. Analar babalar kara kara düşünmeye başlamışlar.

Köylüler muhtara gidip: "Ne yapacağız, ne edeceğiz. Sen çalgıcının hakkı olan bir kese

altını vermeliydin. Bak şimdi çocuklarımızı aldı götürdü" demişler.

Kavalcı kızgın kızgın, peşinde çocuklarla birlikte ormana varmışlar. Ormanda bir ağacın

altında dinlenirken aklına tekrar muhtara gitmek altınlarını bir daha istemek gelmiş. O sırada

telaşla yerinden kalkınca kavalını almayı unutmuş. Sihirli kavalı bulan bir çocuk,

arkadaşlarının yanına gelmesi için başlamış çalmaya. Kavalın sesini duyan çocuklar hemen ormanda

toplanmışlar. Hemen köye, annelerinin babalarının yanına dönmeyi düşünmüşler. Kavalı bulan çocuk

köyün yolunu biliyormuş. Kavalı çalan çocuk önde diğerleri arkasında köye geri dönmüşler.

Anneleri, babaları çok sevinmişler. Şenlikler düzenlemişler. Kırk gün kırk gece bayram etmişler.

Tabii bu sırada da köylüler muhtarı azarlamışlar. Çalgıcının hakkını vermesini

söylemişler. Hakkını alan çalgıcıda hayallerini gerçekleştirmek için köyden ayrılmış. Onlar

ermiş muradına, biz gidelim diğer masalları okumaya..